

**UCHWAŁA NR XXXVII/338/2021
RADY MIASTA I GMINY WRONKI**

z dnia 30 września 2021 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Dyrektora Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021r. poz. 1372 ze zm.) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021r. poz. 735 ze zm.) Rada Miasta i Gminy Wronki uchwala, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadne skargi mieszkanek gminy Wronki na rzekome nienależyte wykonywanie zadań przez Dyrektora Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skarg stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miasta i Gminy Wronki do zawiadomienia skarżących o sposobie załatwienia skarg.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta
i Gminy Wronki

Piotr Władysław Rzyski

Ustosunkowując się do skarg skarżących, należy stwierdzić, że w ich treści jedyną informacją prawdziwą jest data ostatniego pobytu pracowników M-GOPS pod ich mieszkaniem w dniu 9 lipca 2021r. Jednakże osoby wymienione przez skarżące nie były tymi osobami, które tego dnia były tam na interwencji. Obecność pracowników M-GOPS wynikała ze zgłoszenia przez krewną tej rodziny, że od marca 2021r. nie widywana była babcia, której mieszkanie zajmuje rodzina skarżącej, ale nie jest do tego mieszkania wpuszczana. Zgłaszająca była zaniepokojona a z uwagi na to, że z rodziną skarżącej nie mogą się porozumieć prosiła MGOPS o sprawdzenie, gdzie znajduje się ciocia.

Pracownicy M-GOPS nie zostali wpuszczeni, zostali obrażeni i od skarżącej uzyskali informację telefoniczną, która nie była obecna w domu, że babcia jest na wczasach i nie wiadomo, kiedy wróci. Udało się jedynie ustalić, że babcia nie była widziana już od kilku miesięcy przez sąsiadów, ale myśleli oni, że jest ona właśnie u krewnej, która to zgłosiła jej zaginięcie. Przekazano krewnej co ustalono. M-GOPS wie z informacji od policji, że zgłosiła oficjalnie na policję zaginięcie ciotki oraz że podobne skargi wpłynęły na funkcjonariuszy policji.

Co do żądania przez skarżące zmiany pracownika socjalnego, to pracownica wspomniana przez skarżące w treści skargi, nigdy nie była pod mieszkaniem skarżących, a jedynie kontaktowała się tylko kilka razy wyłącznie telefonicznie już po tym zdarzeniu w sprawie podania jakie wpłynęło od skarżących, ponieważ jest pracownikiem na zastępstwie za osobę nie obecną. Poza tym nie ma możliwości zmiany pracownika, gdyż rodzina skarżących miała już wszystkich pracowników i wszyscy im nie odpowiadają. Istotnym jest również fakt, że wszystkie rozmowy w M-GOPS są nagrywane z uwagi na dużą ilość doniesień, że rzekomo pracownicy M-GOPS krzyczą na osoby dzwoniące czy obrażają je.

Odnosząc się do dalszych wywodów zawartych w skardze, to należy stwierdzić, że nikt nigdy nie był na poczcie, gdyż żaden z pracowników M-GOPS, nie ma takich kompetencji. Podczas interwencji nie było żadnej z wymienionych osób przez skarżących. Nikt też nie krzyczał a skarżąca nie była obecna podczas wizyty pracowników M-GOPS, więc nie może ocenić i to jeszcze bardzo negatywnie, jak przebiegała interwencja.

Sytuacja rodziny została zgłoszona do prokuratury, która umorzyła postępowanie. Zostało złożone zażalenie i w tej chwili M-GOP oczekuje na rozstrzygnięcie sądu.

Nie jest wiadome z jakim kierownikiem rzekomo rozmawiały skarżące, ponieważ jedynym kierownikiem w M-GOPS jest kierownik Warsztatów Terapii Zajęciowych (WTZ), a na czele M-GOPS stoi Dyrektor i jego Zastępca, a nie jakiś kierownik.

Podkreślenia wymaga fakt, że pomoc społeczna ma charakter subsydiarny, co oznacza, że osoba z niej korzystająca powinna w pierwszej kolejności starać się zaspokoić swoje potrzeby w oparciu o własne środki (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 15 kwietnia 2021 r. syn. akt: II SA/Sz 861/20).

Organy pomocy społecznej zobowiązane są, w ramach posiadanych środków finansowych, identyfikować najistotniejsze potrzeby wszystkich tych osób, które takiej pomocy wymagają, dlatego nie jest celem pomocy społecznej zaspokajanie wszystkich oczekiwań osób potrzebujących, a tylko tych najbardziej podstawowych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2021 r. sygn. akt: I OSK 2225/20).

Pomoc społeczna jest instytucją stosowaną wyjątkowo w sytuacjach, w których obywatel nie jest w stanie sam podołać okolicznościom życiowym. Pomoc ta przyznawana jest w różnej formie i zakresie, a przyznanie jej uzależnione jest od spełnienia określonych przez ustawodawcę warunków. Katalog świadczeń z pomocy społecznej został określony w art. 36 ustawy o pomocy społecznej. Wśród nich znajduje się zasiłek stały, zasiłek okresowy i zasiłek celowy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 14 czerwca 2021 r. sygn. akt: III SA/Kr 1042/20).

Pomoc przyznawana na gruncie ustawy o pomocy społecznej - bez względu na jej rodzaj - ma charakter jedynie przejściowy, czasowy i zakłada wykształcenie odpowiednich postaw u osób z niej korzystających, w celu pokonania życiowych trudności. Nie ma ona w żadnym wypadku zamieniać się w stałe i jedyne

źródło utrzymania dla osób o nią występujących, niezależnie od ich sytuacji życiowej (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 30 czerwca 2020 r. sygn. akt: II SA/Go 853/19).

Organ pomocy społecznej winien brać pod uwagę możliwości wnioskodawcy w przezwycięzeniu jego sytuacji bytowej. Rolą pomocy społecznej nie jest bowiem stałe dostarczanie obywatelom środków utrzymania ani pokrywanie wszelkich wydatków przez nich ponoszonych, lecz wyłącznie - jak to ujęto w art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej - umożliwienie przezwyciężenia trudnej sytuacji życiowej oraz wspieranie w wysiłkach zmierzających do zaspokajania niezbędnych potrzeb (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2020 r. sygn. akt: II SA/Po 1017/19).

M-GOPS przyznawał skarżącym zasiłki na dofinansowanie zgłoszonych potrzeb, a wysokość przyznawanej pomocy ograniczona była ilością środków jakie posiada na ten cel ośrodek oraz dużą liczbą osób oczekujących na taką pomoc. W takiej sytuacji M-GOPS nie miał możliwości przyznania wnioskowanych zasiłków w wysokości zadawalającej skarżące.

Nie można również odmówić racji Dyrektorowi M-GOPS, że organ pomocy społecznej nie ma obowiązku przyznania świadczenia w wysokości uznanej przez skarżące za odpowiednią, w celu dostarczania im środków utrzymania. Z art. 2, art. 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej o pomocy społecznej (Dz. U. 2020r. poz. 1876 ze zm.) wynika, że celem pomocy społecznej jest jedynie pomoc i wspieranie rodzin w przezwycięzeniu trudnej sytuacji życiowej i zaspokojeniu ich niezbędnych potrzeb oraz zapobieganie ich popadnięciu w trudną sytuację życiową poprzez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia się rodzin, a nie do zapewnienia im dożywotniego utrzymania bądź podwyższenia istniejącego niskiego dochodu.

W sprawie ma zastosowanie przepis art. 3 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej, który przewiduje, że potrzeby osób i rodzin korzystających z pomocy społecznej powinny być uwzględnione, jeżeli odpowiadają celom i mieszczą się w możliwościach pomocy społecznej. Należy podkreślić, że pomoc społeczna pełni funkcję wspomagania osób i rodzin w rozwiązywaniu trudności życiowych, w tym materialnych, a nie służy zaspokajaniu ich potrzeb w całości. Osoba ubiegająca się o pomoc winna podjąć własne działania w kierunku poprawy swojej sytuacji materialnej. Skarżące winne mieć świadomość, że wsparcie organu pomocy społecznej nie może stanowić sposobu na życie, na wyrównywanie wszystkich niedostatków, nawet o charakterze elementarnym. Pomoc społeczna pełni bowiem jedynie funkcję uzupełniającą w stosunku do własnych możliwości podopiecznych, którzy zobowiązani są do czynienia starań o rozwiązywanie swoich problemów życiowych przede wszystkim we własnym zakresie. Skoro więc M-GOPS uwzględnił trudną sytuację materialną w jakiej znalazły się skarżące i przyznawał zasiłki w ramach posiadanych możliwości finansowych, to organ ten działając w granicach uznania administracyjnego, granic tych nie przekroczył.

Organ pomocy społecznej nie ma obowiązku przyznania świadczenia w wysokości uznanej przez skarżące za odpowiednią, w celu dostarczania im środków utrzymania. Z art. 2, art. 3 ustawy o pomocy społecznej wynika, że celem pomocy społecznej jest jedynie pomoc i wspieranie rodzin w przezwycięzeniu trudnej sytuacji życiowej i zaspokojeniu ich niezbędnych potrzeb oraz zapobieganie ich popadnięciu w trudną sytuację życiową poprzez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia się rodzin, a nie do zapewnienia im dożywotniego utrzymania bądź podwyższenia istniejącego niskiego dochodu (Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2008 r. sygn. akt: I SA/Wa 1820/07).

Organ może przyznać świadczenie w wysokości pokrywającej całość lub część kosztów np. zakupu żywności, wysokość tej pomocy powinna być ustalona w odniesieniu do potrzeb wnioskodawcy, ale również możliwości finansowych organu i pomocy jak największej liczbie osób, które pomocy tej potrzebują. Nie budzi wątpliwości fakt, że ilość osób potrzebujących pomocy wzrasta, również w wyniku epidemii Covid-19, a zatem może w konkretnych sytuacjach zdarzyć się, że aktualnie przyznawana pomoc będzie niższa niż uzyskana poprzednio przez skarżące, a przyczyną tego będzie właśnie potrzeba zważenia tych wszystkich elementów, które decydują o wysokości przyznanego zasiłku celowego (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 7 lipca 2021 r. sygn. akt: III SA/Kr 1366/20).

Ponadto organy nie mają obowiązku ustalania zakresu niezaspokojonych potrzeb skarżących, ponieważ celem pomocy społecznej nie jest zaspokajanie wszystkich potrzeb osób wnioskujących o jej udzielenie, lecz pomaganie (poprzez udzielaną pomoc) w przezwyciężaniu trudnych sytuacji życiowych (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 7 lipca 2021 r. sygn. akt: III SA/Kr 1368/20). W realiach niniejszej sprawy M-GOPS dokonał ważenia słusznego interesu skarżących oraz interesu

społecznego, w szczególności polegającego na udzielaniu pomocy społecznej jak największej ilości osób uprawnionych do korzystania z pomocy społecznej.

Podkreślić należy też, że ustalanie przez M-GOPS kwoty zasiłków za pomocą kryteriów uniwersalnych, służyły takiemu określeniu wysokości udzielanej pomocy, które odpowiadały celom (w szczególności zapewnieniu pomocy jak największej liczbie osób potrzebujących), możliwościom pomocy społecznej oraz potrzebom skarżących.

Z uwagi na powyższe, działania Dyrektora i pracowników M-GOPS były prawidłowe i zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Opisane przez skarżące działania, które podjął Dyrektor i pracownicy Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach należy uznać za prawidłowe, i z tych też przyczyn Rada nie dopatrzyła się w postępowaniu M-GOPS naruszenia obowiązków i uprawnień, więc nie można im postawić zarzutu zaniedbań lub nienależytego wykonywania powierzonych ustawami zadań (art. 227 k.p.a. - Dz. U. z 2021r. poz. 735 ze zm.), które mogłyby skutkować uwzględnieniem skarg.

Jak stanowi art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowi skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia, czyli Rada może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Uzasadnienie

Dnia 16.08.2021r. do Rady Miasta i Gminy Wronki wpłynęła skarga mieszkanek gminy Wronki na działalność Dyrektora Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach i pracowników tego ośrodka.

W dniu 8.09.2021r. do Burmistrza Miasta i Gminy Wronki wpłynęło pismo skarżących noszące znamiona skargi na działalność Dyrektora Miejsko – Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wronkach i pracowników tego ośrodka.

Zgodnie z art. 229 pkt 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli przepisy szczególne nie określają innych organów właściwych do rozpatrzenia skargi, to wówczas Rada jest organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności wójta (burmistrza lub prezydenta miasta) i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych.

W myśl § 106c ust. 1 i 2 statutu Miasta i Gminy Wronki, Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta i Gminy Wronki rozpatruje wstępnie przekazane jej przez Przewodniczącego Rady skargi, wnioski i petycje wpływające od mieszkańców gminy Wronki. Uchwały Komisji dotyczące skarg, wniosków i petycji Przewodniczący Komisji przekazuje bezzwłocznie Przewodniczącemu Rady.

Realizując dyspozycje przepisów, Komisja Skarg, Wniosków i Petycji przedkłada Radzie projekt uchwały w sprawie rozpatrzenia przedmiotowych skarg. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia skarg stanowi załącznik do projektu uchwały.